

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger
Ekstraordinært møde 10. februar 2011

Torsdag den 10. februar 2011 kl. 20.04

Ekstraordinært møde

Dagsorden:

1. Godkendelse af dagsorden ()
 2. Ekstraordinært møde om Københavns Kommunes markering af hjemvendte soldater (2010-164378)
-

1. Godkendelse af dagsorden ()

Der var på begæring af Socialdemokraterne, Venstre, Det Konservative Folkeparti og Bo Asmus Kjeldgaard, Nina Thomsen, Trine Schaltz, Peter Thiele og Pernille Gaarde Bendix i henhold til lov om kommunernes styrelse § 8, stk. 2, indkaldt til et ekstraordinært møde i Borgerrepræsentationen den 10. februar 2011 (efter afslutningen af det ordinære møde) vedrørende Københavns Kommunes markering af hjemvendte soldater (2010-164378).

Dagsordenen var omdelt på pladserne.

Dagsordenen var blevet godkendt ved indledningen til det umiddelbart foregående møde.

2. Ekstraordinært møde om Københavns Kommunes markering af hjemvendte soldater (2010-164378)

Indstilling om,

1. at der afholdes en officiel modtagelse for de hjemkomne soldater, civile personer (fx læger, sygeplejersker mv.), beredskabsfolk, politikfolk o.l., som har været udsendt til krigsområder og deres pårørende, samt at der ved den officielle modtagelse holdes en velkomsttale af et medlem af Borgerrepræsentationen.

(Økonomiudvalget) (Standsningsret)

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er kun en sag på dagsordenen, og den er omdelt på pladserne. Den første, jeg giver ordet, er Signe Færch. Værsgo.

Signe Færch (Ø): Tak for det.

Enhedslisten har standset denne sag om modtagelse på Rådhuset. Det har vi gjort, fordi vi mener, at det er en forkert beslutning, der bliver lagt op til skal træffes her i aften.

Beslutningen handler ikke om, hvorvidt krigen i Afghanistan er rigtig eller forkert. Vi er i Enhedslisten imod krigen i Afghanistan, hvis nogen skulle være i tvivl. Det handler heller ikke om, hvordan vi skal behandle de soldater, der vender hjem fra krigen, for her er Enhedslisten enig med, tror jeg resten af Borgerrepræsentationen, i, at de selvfølgelig skal have hjælp og støtte, når de kommer hjem

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

fra den krig, som ødelægger mange af de her unge mennesker, der bliver sendt af sted. De skal have hjælp og støtte på linje med andre traumatiserede og krigsskadede borgere, som vi som kommune yder service over for.

Det, som det her forslag handler om, det er i stedet en meget ubehagelig tendens, som er ved at sprede sig i det danske samfund. Det er, tror jeg, en af konsekvenserne af at have været en krigsførende nation i mere end 9 år. Det er en dyrkelse af krigen og en militarisme, som fylder mere og mere i vores samfund.

Det er en tankegang og en kontur, hvor krig ikke bare bliver et nødvendigt onde, som man i yderste konsekvens kan ty til i udenrigspolitikken, men hvor det lige pludselig bliver en måde at vise indenrigspolitisk handlekraft og hårdhed på fra de politikere, der sidder på magten, og en måde at skabe et falsk billede af, at alle danskere nu pludselig har fælles interesser, og at vi sammen kan være nationalt stolte, hvor man kan vise sandt patriotisk sindelag ved at købe støtteklistermærker og sætte bag på sin bil, og hvor der i den offentlige debat er ansatser til, at der skal stilles krav om, at de traumatiserede soldater skal behandles anderledes og komme foran i køen frem for andre mennesker, som har lignende og alvorlige problemer.

Selv om det under udvalgsarbejdet er skrevet ind, at man nu også skal invitere nogle sygeplejersker og nogle politifolk, der har været udsendt, så er det den her militarisme og den dyrkelse af krigen, som nu også skal foregå på Københavns Rådhus. Man kan let se det for sig: Rådhusalen fyldt med Dannebrog og uniformer overalt, de ranke, stolte soldater, der marcherer i gaderne og bliver hyldet i overborgmesterens tale. Det er et ekstremt lyserødt billede, man tegner af krigen, og et lyserødt billede af soldaten i helterollen, hvor man fuldstændig ignorerer, at den krig går ad helvede til, og at de fleste helte ikke føler sig særlig helteagtige, når de vender hjem fra en krig, hvor de ofte har fået skader på psyke og krop.

Det er den her ensidige forherligelse af krigen og krigens helte, som vi skal tage stilling til i dag. Jeg forstår sagtens, at højrefløjen stemmer for det her projekt, det undrer jeg mig ikke over, men det er mig en gåde, at Radikale, Socialdemokraterne og SF tilsyneladende bakker op om den her krigsfejring, som det jo er. Hvis det er noget, man holder fast i i aften på det her møde, så skuffer det mig også rigtig, rigtig meget.

Danmark er i krig. Det kan vi som Borgerrepræsentation ikke ændre på, men vi kan beslutte, hvordan vi vil forholde os til det faktum. Vi kan beslutte, om vi vil konstatere, at det kan vi ikke lave om på, og så i stedet for gøre nogle af de ting, vi kan som kommune for at mindske krigens konsekvenser for de soldater, der vender hjem, eller om vi vil deltage aktivt i den hyldning af krigen, som forstærker den militarisme, som er ved at sprede sig i det danske samfund.

I Enhedslisten mener vi, det er kommunens opgave at hjælpe de mennesker, der kommer skadet hjem fra krig, men vi mener ikke, at Københavns Kommune skal deltage i fejring af Afghanistankrigen. Derfor stemmer Enhedslisten imod dette forslag.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg minder om, at vi ikke påkalder os hverken gudernes eller andre magters hjælp på talerstolen.

Mogens Lønborg (C): Dyrkelse af krigen, forherligelse af krigen, militarisme – så kender vi Enhedslisten. Jeg sidder bare og tænker på, hvad det er for nogle regimer, den yderste venstrefløj rundt omkring i verden har støttet. Og så kommer vi her med et forslag om, det manglede bare, at de unge danskere, som gør en fantastisk indsats, dem vil vi dyrke, dem vil vi hædre, for de gør en farefuld indsats, hvor de sætter deres liv på spil. Jeg ved ikke, hvorfor Enhedslisten ikke kan sondre mellem på den ene side at kvittere for en heltmodig indsats, nogle danskere gør, og på den anden side få det til en dyrkelse af krigen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

Og så den her skyden nogle motiver ind, at man kan forstå, at højrefløjen ... som om vi sådan er lidt mere krigsgale, at vi skulle sådan dyrke krigen. Jamen altså hold da op. Der er da ikke nogen på højrefløjen, der dyrker krigen. Altså der er da ikke nogen, der synes, at det overhovedet er sjovt. Det er måske netop derfor, fordi der er nogle, der helt konkret skal løfte en ikke specielt sjov opgave, at vi synes, det er rimeligt, at der også fra samfundets side bliver sagt tak for den indsats. Desværre er det ikke alle, der når hjem til fejringen, og det er jo den dystre baggrund bag det her. Men dem, der når hjem, heldigvis flertallet, vil vi godt sende en tak til.

Og så alt det vrøvl, undskyld udtrykket, om, at det her er en dyrkelse af krigen og militarisme, det er så langt ude. Men når nu Enhedslisten siger, det er typisk for højrefløjen, så bliver jeg også nødt til at gentage, at det her er altså desværre også, når vi kender Enhedslisten på de områder, meget, meget langt ude.

Borgmester Ninna Thomsen: SF er også imod krigen i Irak, og vi ønsker ikke at hylde den krig, der er i gang i Irak. Derfor er det også blandet for os at skulle stemme for den her indstilling. Det betyder bl.a., at der er fire medlemmer af vores gruppe, som har valgt at undlade at stemme.

Men vi vælger alligevel, et flertal af gruppen, at bakke op, ikke alene for at anerkende indsatsen fra soldaternes side, men i lige så høj grad for at markere de civile personer, beredskabsfolk, politifolk og lignende, der har været udsendt i forbindelse med krigen.

Vi vægter selvfølgelig også, at det kommunale engagement er bundet op på en markering på selve Rådhuset.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til Jesper Christensen.

Jesper Christensen (A): – Som ikke skal forlænge debatten meget, men blot kvittere for det flertal i SF's gruppe, som støtter indstillingen, og særligt kvittere for det ændringsforslag, som SF faktisk fremsatte i Økonomiudvalget, sådan at de mennesker, der ikke er udsendt som soldater, men også læger, sygeplejersker og beredskabsfolk, faktisk er kommet med i denne her indstilling. Det synes jeg er rigtigt set, og det er den blevet rigtig fin af. Så vi kan støtte indstillingen, som den ligger.

Kasper Johansen (B): Jeg kunne stort set gentage det samme, som Socialdemokraternes gruppeformand lige sagde.

De Radikale stemmer for forslaget, og vi mener med SF's ændringsforslag, at det også kommer i den retning, hvor vi siger, at det her ikke handler om, om man er for eller imod en krig eller soldater. Det her handler om, at vi vil hædre nogle medborgere, som gør en ekstraordinær indsats i en ekstraordinær situation.

Birthe Skaarup (O): Dansk Folkeparti støtter indstillingen her i dag, ligesom vi gjorde, da vi havde den til behandling for et stykke tid siden.

Samtidig vil vi gerne tage afstand fra Signe Færch, der snakker om militarisme og lyserødt billede og bruger bandeord og jeg ved ikke hvad. Det er det her ikke værdigt, vil jeg sige. Det er bragesnak fra den yderste venstrefløj, og det kan vi slet ikke gå ind for.

Vi har i Dansk Folkeparti set mange unge mennesker, der må lade livet. Det er også i tilknytning til dem, at vi vil være med til det her forslag. Vi vil gerne være med til at signalere, at vi har stor respekt for de unge mennesker, der tager ud ofrer sig for Danmark. Det er det, vi skal gøre med denne indstilling. Vi skal sige tak til dem. Vi anerkender det arbejde, vi anerkender den beslutning, de har taget ved at drage ud i verden og være med til at forsvare Danmark.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

Flemming Steen Munch (V): Det skulle jo være mærkeligt, hvis ikke vi også fra Venstre kan støtte det her forslag om at markere en taknemmelighed over for de mange danske unge kvinder og mænd, der er taget ud og dør eller bliver invalideret af en sag, som de tror på. Det skulle bare lige mangle andet.

Jeg synes, at Signe Færchs retorik er, for at bruge et jysk udtryk, helt ude i hampen. Jeg kan ikke lade være med at drage en sammenligning til, måske tankespind, hvis vi heroppe stod og diskuterede de autonomes hærgen i de københavnske gader. Jeg er ikke i tvivl om, hvilken forherligelse, hvis det var det, vi skulle diskutere, der ville komme fra Signe Færchs mund, når vi skulle yde vores største taknemmelighed over, at disse sortklædte unge mennesker nu igen i deres hellige frihedstrang har været ude og smadre et par banker, knuse et par ruder og plyndre nogle butikker.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til borgmester Mikkel Warming.

Borgmester **Mikkel Warming**: – Som godt vil uddybe og appellere lidt til vores ellers gode venner i SF, hos De Radikale og Socialdemokraterne om at tænke over en gang til, hvad det egentlig er, man har gang i.

For den krig, som nu skal hædres og fejres, den har konsekvenser også for os som kommune, fordi vi er en del af det samfund, der hedder Danmark. Lad os nu være ærlige, 600-700 soldater i Afghanistan – for det er ikke Irak, vi snakker om længere, de soldater er væk, skal jeg lige sige til SF, bare for en god ordens skyld – betyder ikke det store i spillet om magten i Afghanistan. Det er ikke det, det handler om. Konsekvensen, virkningen af den krig, den 9-årige krig, som vi åbenbart skal hædre deltagerne i, det er lige så meget det, der sker i vores eget samfund. Hædringen af krigen er ikke bare udtryk for det, men skubber også til det.

Det siges i virkeligheden ekstremt tydeligt i en kronik i Berlingske Tidende her i december måned af en konservativ, jeg mener i øvrigt et byrådsmedlem, der hedder Mie Harder, og en CEPOS-mand, der hedder Henrik Gade Jensen, hvor de taler om kampen for tilværelsen. Det, de skriver, er bl.a.:

"Uanset om krigen vindes eller tabes, uanset om krigsindsatsen i sidste instans gavner eller skader Afghanistan, er effekten på den danske mentalitet kolossal og efter vores mening gavnlige, fordi vi i de sidste 10 år har bevæget os væk fra neutralisme og pacifisme hen imod aktivisme og krigsførelse. Denne holdningsændring mener vi kan blive en katalysator for et nødvendigt skift i den danske tryghedsnarkomani og velfærdsmentalitet."

Det er blevet sagt meget ærligt, hvad projektet er, at det i lige så høj grad er indenrigspolitik, om hvad det er for et samfund, vi skal have med den krig, og at effekten af den i høj grad er indenrigspolitik.

Det er det, som vores ordfører siger er militariseringen. Det er det, det handler om, fordi hyldesten også handler om at nedbryde nogle af de grundlæggende værdier, at alle har lige ret til værdig behandling, alle har lige ret til værdighed i det danske samfund. Og vi ser jo nu, at kravene på baggrund af krigen og de ofre, den har også for de mennesker, som deltager i den, og som bliver udsat for de forfærdelige ting, man kan blive udsat for der, om særbehandling for dem.

Jeg kan ikke selv sige det så skarpt, som en debattør gjorde det her i Politiken i slutningen af januar, og jeg citerer igen:

"Militarismen er med kravet om særbehandling af veteraner med fysiske og psykiske skader i fuld gang med at genindføre sondringen mellem 1. og 2. classes sociale tilfælde."

Det er en debattør, der hedder Søren Mørch, der har skrevet i Politiken om, at krigen ikke i sig selv betyder det store, den danske indsats, men den effekt, krigen har på det danske samfund, og som et flertal i denne sal åbenbart vil bidrage til ved at hædre dem, der har deltaget i den.

Tænk jer om, specielt SF.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

Signe Færch (Ø): Jeg er stolt over at høre, at Mogens Lønborg synes, at det er typisk for Enhedslisten at stå fast på, at vi ikke vil deltage i fejring af krig på den her usmagelige måde, det er dejligt. Jeg tror også, at når der bliver taget afstand fra en fra Dansk Folkeparti i sager som denne, så er man ikke helt galt på den.

Der bliver sagt noget, som jeg synes, hvis vi skal snakke om vrøvl, er noget vrøvl, heroppefra. Det er, at man lige pludselig ikke skulle anerkende soldaternes arbejde, hvis man ikke vil være med til denne parade. Altså det ville jo være præcis lige så rimeligt at sige, at resten af Borgerrepræsentationen så ikke vil anerkende de rigtig dygtige pædagoger, vi har ansat, eller de rigtig dygtige folkeskolelærere, hvis ikke man vil være med til at holde en kæmpemodtagelse, hvor de bliver fejret med Dannebrog og hurra. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Vi anerkender en masse offentligt ansattes arbejde i Københavns Kommune som dygtige ansatte, og jeg anerkender også, at de her soldater er sat til at udføre et livsfarligt stykke arbejde, som de udfører for den danske stat.

Så kunne jeg godt tænke mig, hvis både Socialdemokraterne og SF ville forholde sig til selve forslaget i stedet for at forholde sig til det ændringsforslag, man fik ind i udvalget, om også at invitere sygeplejersker og politifolk med, som jeg synes sådan set er meget fornuftigt. Men jeg kunne godt tænke mig, at I forholdt jer til selve forslaget.

Sidst vi havde det her oppe som et medlemsforslag, da var det jo lidt uklart, hvad det skulle ende i, fordi det endnu ikke havde været i udvalg. Da blev der sagt lidt uldent af SF, som stemte for, da sagde SF's ordfører, Marialise Rømer, og jeg citerer direkte:

"Vi kan ikke se, at der er noget som helst behov for parader eller hyldest af en krig, som er dybt uhyggelig, og som ødelægger menneskers liv. Så parader kan vi på ingen måde tilslutte os."

Det var jeg glad for at høre, sidst vi behandlede denne sag. Nu ved vi så, hvad forslaget er blevet til, og der står i indstillingens side 1:

"Modtagelsen vil holdes i forbindelse med hjemkomsten af hold 10 fra Den Kongelige Livgarde og i anledning af gennemførelse af en kontingentparade gennem Strøget."

Der er altså tale om en soldaterparade, som så meget smukt ender på Rådhuset, hvor de bliver modtaget og hyldest. Så er det, det undrer mig, hvad det er der har fået SF til lige pludselig at synes, at militærparader er en fornuftig ting. Jeg forstår faktisk ikke, hvad det er der gør, at man har lyst til at bakke op om det her. Sidst stemte både SF og Socialdemokraterne imod, sidst gik Socialdemokraterne, så vidt jeg husker, heller ikke på talerstolen.

Det er fuldstændig uklart for mig, hvad det er der er godt i det her forslag. Hvis det er, fordi man vil signalere et eller andet til nogle potentielle vælgere, så synes jeg, man skal komme op og sige det og sige, det er dårligt forslag, men vi stemmer for alligevel. Men hvis man synes, der er noget godt i det her forslag, så synes jeg da, at man skal komme op og sige, hvad det er der er så godt, at man stemmer for.

(Kort bemærkning).

Lars Berg Dueholm (I): Det er altid en fornøjelse at være sådan til debatmøde i Enhedslisten. Nu har der været to ordførere, eller en borgmester og en ordfører for Enhedslisten på talerstolen. Det er jo spændende at høre, hvordan man diskuterer internt der.

Fra Liberal Alliances side er der ingen tvivl om, at vi støtter op omkring forslaget. De indsigelser, der bliver gjort, om, at vi så også burde hædre dygtige skolelærere og dygtige pædagoger og dygtige rådhusbetjente og dygtige andre offentligt ansatte, jamen det er jeg da sådan set enig i. Jeg synes dog ikke, at man skal til at indføre det, man ser i "Matador" med sådan en seance for trofast tyende, der har været ansat 25 år som privat hushjælp.

Men der er den afgrundsdybe forskel på en dygtig pædagog og de soldater, som vi modtager som følge af det her forslag, at pædagogerne forhåbentlig da ikke sætter deres liv og førlighed på spil ved

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

at gå på arbejde. Forhåbentlig er det vel sådan, at arbejdsmiljøreglerne skulle sørge for, at de kommer hjem i et helt stykke hver eneste dag.

Sådan er det ikke at være soldat. Ved at være soldat så er det sådan, at man skal være indstillet på, at X procent af dem, man bliver sendt ud sammen med, ikke kommer hjem, og en anden X procent af dem kommer hjem i ikke helt samme hele stykke, som de er sendt ud i. Deri ligger forskellen mellem den dygtige pædagog og den dygtige soldat.

Mogens Lønborg (C): Først vil jeg egentlig lige starte med også at kvittere over for i hvert fald flertallet i SF's gruppe for, at de bakker det op, også SF's rigtig udmærkede ændringsforslag i Økonomiudvalget, som vi også bakkede op om.

Så igen til Enhedslisten. Fejringen af krig, bliver der sagt. Jamen hvordan kan det være, at Enhedslisten mener at kunne stille sig herop og fortælle, hvad vores motiver til vores forslag er. Jeg synes, det grænser til en eller anden uartighed, at Enhedslisten mener at kunne komme og fortælle os, at når vi stiller det, så er det, fordi vi gerne vil fejre en krig. Der har ikke været skygge af de overvejelser bag det her forslag, at nu vil vi gerne fejre en krig. Så jeg synes, Enhedslisten skulle tage og holde op.

Og nu det her med militærparade. Jeg bliver nødt til igen lige at ihukomme, sådan løbe igennem historien og se, hvad det er for regimer, der gennem tiden sådan har lavet militærparader. Det er alle de regimer, som den yderste venstrefløj har bakket op. Det er jo ikke de vestlige lande, som ynder at lave militærparader. Det er alle de kommunistiske stater, vi har set, med militærparader, det er der, militarismen dyrkes, det er kommunismens navn. Og så står vi her og skal få at vide, at det her er en militærparade. Nej, vi har ikke tradition for militærparader, vi har ikke tradition for militarisme. Det har de i de kommunistiske lande.

Vi ønsker bare at sende et signal til de her tapre folk, soldater og andre om, at det er en fantastisk heroisk indsats, de gør. Det vil vi gerne. Så hold op med at fortælle os – ja, det kan jeg jo ikke forhindre jer i, men det bliver ikke mere sandt, fordi I bliver ved med at sige, at vi vil fejre en krig, for det vil vi sådan set ikke.

Kasper Johansen (B): Det er jo tidligere i aften blevet påpeget, at Enhedslisten tydeligvis mangler deres normalt meget stærke historiske flanke i salen. Jeg kunne godt forestille mig et længere foredrag fra hr. Mylius Thomsen om, hvordan den danske regering under 2. verdenskrig sendte soldater i krig på tyskernes side for at bekæmpe kommunisterne på østfronten, og hvordan disse soldater efterfølgende faldt i stor unåde i efterkrigstidens Danmark, et politisk spørgsmål.

Jeg er sådan set ikke heroppe for at fortælle om min personlige holdning til Danmarks deltagelse i Afghanistan, men jeg bliver nødt til at forsvare, at vi som kommune godt kan hædre nogle mennesker, der udfører, som jeg sagde før, en ekstraordinær indsats i en helt ekstraordinær situation, uanset hvad vi som politisk flertal måtte synes om, at vi overhovedet har truffet de her beslutninger, krigen mod terror, alle de her ting, som vi kunne tale længe om, og hvor jeg muligvis er mere fornuftig i Enhedslistens øjne med mine holdninger, end vi tilsyneladende er lige nu.

Så jeg synes stadig væk, vi skal holde diskussionen til det og ikke gøre det til en diskussion om hædning og fejring af krig. Jeg kan ikke noget sted i forslaget læse, at det her handler om at fejre en krig. Det her handler om at anerkende en ekstraordinær indsats.

Jeg kvitterer jeres hyldest til folkeskolelærerne. Den skal jeg tage med på arbejde i morgen.

(Kort bemærkning).

Rikke Lauritzen (Ø): Men hvis vi så går med på den præmis, som Kasper Johansen lige nævnte her til sidst, så kunne jeg sådan set godt tænke mig at høre Kasper Johansen og øvrige partier, hvorfor det her er en kommunal opgave.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Ekstraordinært møde 10. februar 2011

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så giver jeg ordet i 3. runde til Signe Færch og minder om, at der kun er 3 minutter her, selv om der står noget andet på displayet.

Signe Færch (Ø): Jeg gør det kort.

Jamen jeg kan berolige Mogens Lønborg med, at jeg er komplet og inderligt ligeglad med De Konservatives motiv til at stille det her forslag oprindeligt. Det, jeg er optaget af, er, hvordan det her vil blive opfattet uden for Rådhuset. Der vil det, er det min stærke, stærke overbevisning, blive opfattet som en støtte til Danmarks deltagelse i Afghanistans krig.

Jeg er helt enig med dem, der siger, at man ikke bare kan sammenligne pædagogers arbejde og soldaters arbejde. Det er jeg helt med på. Det, der bl.a. er forskellen, er, at det her emne er dybt, dybt politisk. Vi brager som Borgerrepræsentation lige midt ind i et af de vigtigste politiske emner i dansk politik, som splitter den danske befolkning fuldstændig. Det er fair nok, at vi brager ind i den. Men jeg mener, og vi mener i Enhedslisten, at vi stiller os på den forkerte side i den her debat, når vi afholder det her arrangement.

Vi synes, det er hamrende ærgerligt, at S og SF nægter at diskutere det her. Det glæder mig på den måde, at jeg tager det som et udtryk for, at man ikke er særlig stolt over, at man stemmer for det her forslag, og det gør mig lidt glad. Men jeg håber stadig at se nogle ordførere for S og SF heroppe for at forklare, hvorfor det er fornuftigt at holde dette arrangement.

(Kort bemærkning).

Kasper Johansen (B): Jeg kan ikke give Signe Færch det, Signe Færch vil have. Jeg kan svare på det, som Rikke Lauritzen spørger om, og det er, hvorfor vi mener, det er en kommunal opgave.

Det er ikke en diskussion om kommunale kerneopgaver, jeg prøver at lægge op til. Vi er landets hovedstad, og vi fejrer også andre ting, vi fejrer også vores nye medborgere hvert år, det kan vi også have debat om. Vi fejrer religiøse højtider, vi gør faktisk mange ekstraordinære ting.

Det er rigtigt, at hvis vi nu stod i Ballerup alle sammen, så ville vi nok ikke diskutere det her på samme måde. Det her handler også om, at det er en diskussion, der ligger i det felt, der hedder, at vi er København, vi er landets hovedstad, og vi fejrer nogle mennesker, hvor en del af dem, der tager af sted, sikkert ikke stemmer på de partier, som har sendt dem af sted, men som alligevel udfører en opgave, fordi de bliver bedt om det.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Der er ikke flere, der har bedt om ordet, og vi går til afstemning ... (*Afbrydelse*). Så skal man tegne sig. Du har også haft ordet i 3. runde.

Så der er ikke flere, der har begæret ordet, af dem, der kan få ordet. Signe Færch kan ikke få ordet, fordi Signe Færch har haft ordet tre gange i den her debat.

Indstillingen blev godkendt med 38 stemmer imod 5. 4 undlod.

For stemte: A, B, C, 7 medlemmer af F (Klaus Mygind, Ninna Thomsen, Bo Asmus Kjeldgaard, Sisse Marie Berendt Welling, Peter Thiele, Neil Stenbæk Bloem og Marialise Rømer), I, O, V og Jaleh Tavakoli (løsgænger).

Imod stemte: Ø.

Følgende undlod at stemme: 4 medlemmer af F (Iben Wiene Rathje, Bjarne Fey, Trine Scholtz og Pernille Gaarde Bendix).

Mødet sluttede kl. 20.30